

В. Струтинський

ЧАРІВНИЙ

СКРИПАЛЬ

Художник М. Бабаєнко

Хтось забув у лісі скрипку. Лежала вона на галявині, біля зеленого дуба, самотна і мовчазна. Першим побачив її Павучок. Він спустився на павутинці з гілки й оббіг волохатими ніжками навколо скрипки.

Почав накрапати дощ. Ноли важкі краплі падали на струни скрипки, вона бриніла. Павучок крізь дірку заліз у скрипку і незабаром солодко заснув.

...Уранці хмари зникли, в лісі ставало все світліше. Ось сонячний промінь ковзнув по струнах, і вони ледь чутно озвалися ніжними, теплими звуками.

—Хто там грає?!—проникнувся Павучок і визирнув зі скрипки.

Та довкола не було нікого. Тільки з дубової гілки впала прозора краплина.

Раптом ззаду щось хруснуло.
Напівкроку від скрипки стояв
здивований Ведмедик.

—Це ти грав?— звернувся до Павучка Ведмедик.
—Ні, не я,— відповів Павучок.
—Тоді хто?

Ведмедик огледівся, роз-
зирнувся довкруг, а потім
ще й задер голову вгору.
—Хто ж-ж-ж? — підповз
до них Вуж і вигнувся дугою.

Підійшло Вовчєня, а з іншого боку—
двоє полохливих Зайців, писклява Миш-
на та колючий Іжачок. Усім сподобалася
чарівна музика.

—Давайте самі спробуємо на цій груші заграти!—не втримався Павучок, коли музика стихла.

Наперед пробралось Вовченя:
—Я! Дайте! Відступіть! Не заважайте!

Вовчєня незграбно взяло скрипку, поставило її перед собою на траву, заплющило очі й шарпонуло лапою струни. Ліс аж здригнувся від неприсємних, пронизливих звуків.

**Звірята невдоволено загомніли.
—Ноли я ще жила у людей,—пискнула Мишка,—
то дізналася, що для того, щоб добре грати,
треба знати ноти.**

І вона легенько торкнулася паличкою
дзвіночків конвалії.
—До, ре, мі, фа, соль, ля, сі, до!
Зрозумів? Без знання нотної грамоти
не заграєш!—пояснила Мишка.

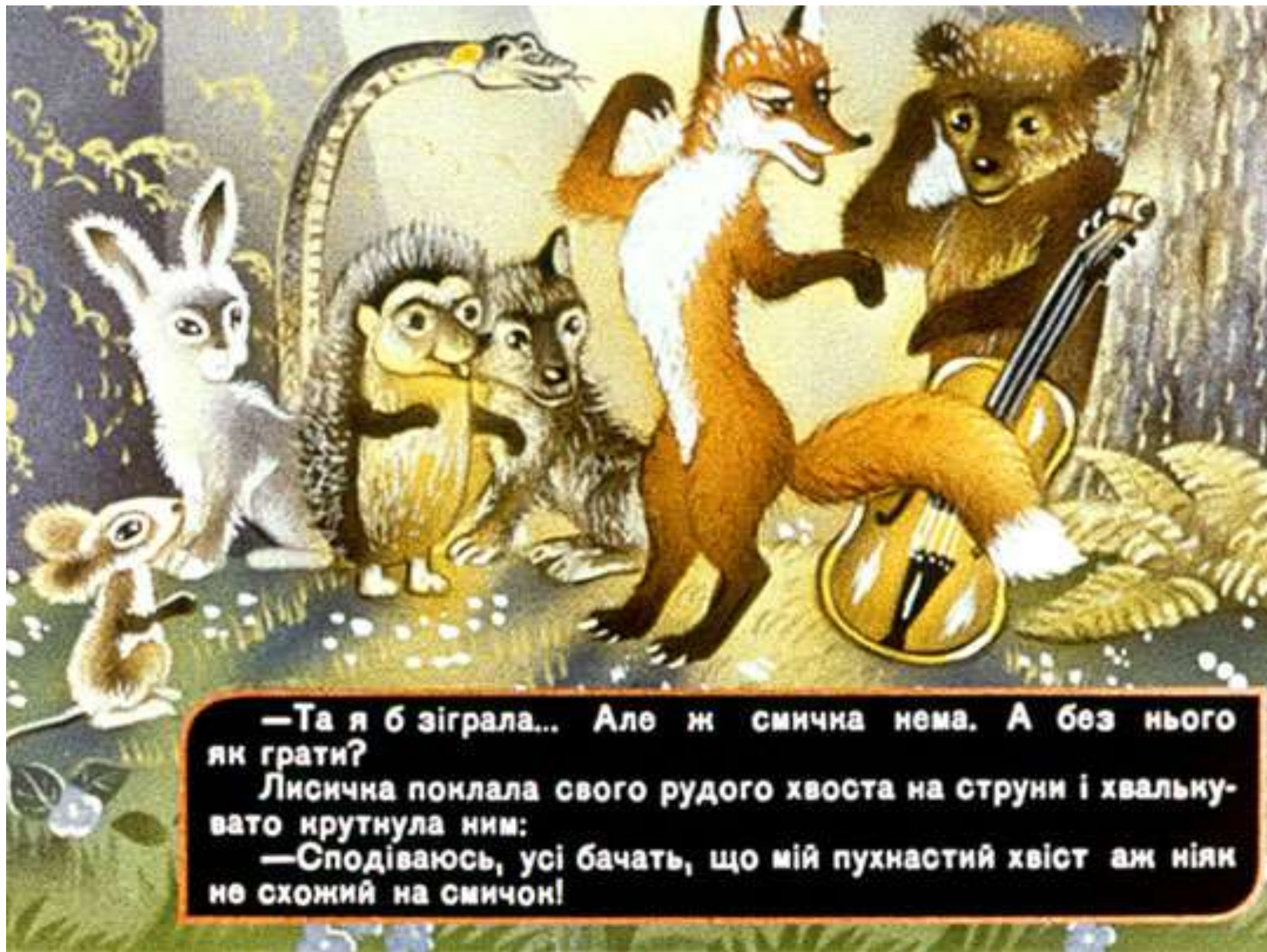

До гурту звірят, весело наспівуючи і крутячи хвостом, наблизилася Лисичка:
— Чула, Вовчику, як ти вигравав! Співуча в тебе душа, але підучитися, звісно, треба.

—Послухайте, звірята, чи не подарували б ви мені оцю скрипочку?—звернулася Лисичка до звіриної громади.
—Стривай, рудохвоста!—підвівся Ведмедик.—Знаємо твої хитрощі. От як зіграєш—твоя скрипка. Якщо ні—вибачай!

—Та я б зіграла... Але ж смичка нема. А без нього як грати?

Лисичка поклала свого рудого хвоста на струни і хвалькувато крутнула ним:

—Сподіваюсь, усі бачать, що мій пухнастий хвіст аж ніяк не схожий на смичок!

—Є смичок! Є!—раптом долинув звіддала чийсь голос. На галявину вибіг Борсучок. Він щось тримав у лапах.

—Ось! Може, це він і є—отой ... смичок, — сказав Борсучок.

—Оце смичок? Ха-ха!—аж підскочила Лисичка.—Це звичайнісінька палиця, якою вчать незнайок!
—Дурить! Грати не вміє,—шепнув Іжачок Борсукові.

Лисиця, зрозумівши, що їй не вірять, підбрала свого пухнастого хвоста і подалася геть. Тієї ж миті сонячний промінь знову застрибав по струнах—і чудова мелодія ожила. Всі враз притихли, зачаровані прекрасною музикою.

Веселилися цілісний день, аж дони Сонце стомилося та лягло спочивати далеко за лісом.

На землю впали сутінки. Повіяло прохолодою.
—Ніхто з нас так грати не вміє,—засумував Імачок.—А якщо завтра Сонечко за хмарами ховатиметься?
—А справді!..—Я собі замислилося Вовчєня.—Погано без музики...

**А на ранок ліс огорнув туман. Білий, непроглядний, холодний.
Крізь нього жоден сонячний промінь не міг дістатися скрипки.**

Раптом звірята побачили,
як з того туману вийшла дів-
чинка. Вона всміхнулася і побіг-
ла до скрипки.

Дівчинка з радістю притисла скрипку до грудей.

Вона взяла у Борсучка дерев'яну паличку з натягнутим пучком кінського волосся і злегка торкнула ним струни.

—О, та це ж і є смичок!—радісно вигукнув Борсучок.
—Тихш-ш-о, дайте послухати,—втихомирював збуджених
звірят Вуж.

У руках дівчинки скрипка ожила. Туман потроху почав рідшати. А звірята, мов заворожені, сходилися все ближче і ближче до дівчинки-скрипаля. Чистий голос скрипки виповнив ранковий ліс.

КІНЕЦЬ

Редактор Л. Сухостаєвська

Українознавство, Київ-133, Щорса, 18
Міністерство культури УРСР
№ 4184 1990 р. Ціна 30 коп.